

Koncepcja zachodnia („interlocking institutions”)

Odmienne wizję przyszłości europejskiego bezpieczeństwa prezentują USA oraz państwa Europy Zachodniej, zrzeszone w NATO, UZE oraz Unii Europejskiej. Jest to koncepcja „interlocking institutions” („sprzężonych organizacji”). Najważniejszą rolę w formułowaniu postulatów, związanych z przyszłością bezpieczeństwa na naszym kontynencie, ma niewątpliwie Sojusz Północnoatlantycki. Wynika to z silnej pozycji, jaką zajmuje on w europejskim układzie sił – będąc sprawnie funkcjonującym od półwiecza sojuszem wojskowych o obronnym charakterze. Dwa pozostałe ogniwa zachodnioeuropejskiego systemu bezpieczeństwa – Unia Zachodnioeuropejska oraz Wspólna Polityka Zagraniczna i Bezpieczeństwa (CFSP) Unii Europejskiej nie mają jeszcze w praktyce dużego znaczenia. UZE przez niemal cały okres swego istnienia pogrążona była w uśpieniu, znajdując się „w cieniu” NATO; CFSP zaś zaczyna dopiero „kiełkować”, napotykając po drodze wiele trudności, związanych z brakiem zgody państw Unii co do kształtu i celu tożsamości UE w dziedzinie wojskowego bezpieczeństwa i obrony. Sojusz Północnoatlantycki przedstawił nowe podejście do problematyki bezpieczeństwa europejskiego na ostatnim szczycie już 19 państw członkowskich, w Waszyngtonie, w kwietniu 1999 roku [“Koncepcja strategiczna Sojuszu Północnoatlantyckiego”, przyjęta w listopadzie 1991 roku na szczycie w Rzymie; za: Vademecum NATO, s. 65-66.]

Podstawowe założenie omawianej koncepcji można scharakteryzować następująco: wyzwania stojące przed Europą w dziedzinie ładu polityczno – wojskowego nie mogą być przedmiotem działań wyłącznie jednej instytucji. Wymagają one wzajemnie uzupełniających się działań wielu instytucji, wiążących kraje Europy i Ameryki Północnej – co wskazuje na szersze „zaplecze” tej koncepcji – w system współzależnych i

wspierających się struktur. Dlatego też Sojusz działa na rzecz nowej architektury bezpieczeństwa europejskiego, która zmierza do osiągnięcia tego celu przez potwierdzenie, że role NATO, OBWE, Unii Europejskiej, UZE, Rady Europy itd. uzupełniają się wzajemnie. Szczególne znaczenie przywiązuje się tutaj do współdziałania tych (i innych) organizacji w zapobieganiu potencjalnej niestabilności i podziałom, mogącym być rezultatem takich zjawisk, jak różnice gospodarcze oraz nacjonalizm oparty na przemocy.

Widać więc wyraźnie, że koncepcja szerokiego podejścia do architektury bezpieczeństwa europejskiego zakłada przede wszystkim kooperację już istniejących organizacji regionalnych i subregionalnych na rzecz wypracowania takich mechanizmów i procesów, które w dłuższej perspektywie zapewnią polityczno – wojskową stabilizację na kontynencie, poprzez oddolną, niewymuszoną integrację w dziedzinie szeroko pojmowanego bezpieczeństwa europejskiego.

Nie sposób przy tym w dokumentach NATO (ani też żadnej innej organizacji zachodniej) odnaleźć fragmenty mówiące o jakiś warunkach wstępnych – rozwiązaniu lub zmianie charakteru którejś z organizacji etc. Kolejną istotną różnicą (w stosunku do koncepcji „OBWE-2”) jest wprowadzenie zasady „wielości w jedności” w kwestii struktury organizacyjnej przyszłego ładu bezpieczeństwa. Jak wiadomo, zwolennicy „OBWE-2” opowiadają się za jedną, silną organizacją zajmującą się sprawami bezpieczeństwa, wyposażoną w odpowiednie kompetencje i scentralizowaną. Opcja zachodnia zaś opiera się na założeniu, że tylko zacieśnianie współpracy pomiędzy już działającymi organizacjami może przyczynić się do pogłębienia bezpieczeństwa europejskiego. Nie sposób także oprzeć się w tym miejscu wrażeniu, że opcja rosyjska miała przede wszystkim charakter taktyczny, tymczasowy, obliczony na „krótką metę” – niedopuszczenie do rozszerzenia NATO – bez zwracania uwagi na rzeczywiste problemy przyszłości bezpieczeństwa europejskiego [Ibidem, s. 68.].

To sprawia, że koncepcja „zachodnia” jest bliższa rzeczywistości międzynarodowej w Europie lat 90-tych, a przez to także – bliższa realizacji. Z powolnego, ale konsekwentnego wdrażania w życie tej koncepcji wynika m.in. powstanie w grudniu 1991 roku Północnoatlantyckiej Rady Współpracy (NACC), ciała zrzeszającego państwa członkowskie NATO oraz państwa Europy Środkowej i Wschodniej, a także przyjęcie w styczniu 1994 roku programu Partnerstwo dla Pokoju (PdP), stanowiącego pogłębienie działań, podejmowanych w ramach NACC. Obecnie rozwinięciem i pogłębieniem współpracy NATO z partnerami ze Wschodu zajmują się Euroatlantycka Rada Partnerstwa (EAPC) oraz tzw. „pogłębione PdP”. Także realizowane stopniowo, acz konsekwentnie od 1994 roku otwarcie Sojuszu Północnoatlantyckiego na Wschód jest elementem perspektywicznego patrzenia przez NATO na problematykę przyszłości bezpieczeństwa europejskiego.

Sojusz Północnoatlantycki jest nie tylko wojskowym sojuszem obronnym, dążącym do zapewnienia bezpieczeństwa swym członkom, ale także organizacją, która w świetle przyjmowanych – począwszy od 1991 roku – ustaleń, ma za zadanie ustanowienie sprawiedliwego i trwałego ładu pokojowego, zarówno środkami politycznymi, jak i wojskowymi. Dzięki pozytywnym zmianom w Europie po roku 1990, możliwości kreowania nowego ładu środkami politycznymi znacznie się poprawiły. Stąd też aktywne prowadzenie przez NATO dialogu i współpracy w ramach EAPC i PdP, przyczyniające się do pogłębiania wzajemnego zrozumienia i zaufania między państwami europejskimi. Bez tego zaufania niemożliwe jest podjęcie próby zbudowania trwałego ładu, zapewniającego bezpieczeństwo państwom kontynentu [„Koncepcje strategiczne Sojuszu Północnoatlantyckiego” przyjęte w listopadzie 1991r na Szczycie w Rzymie; za: Vademecum NATO, s. 54.].

Z przeglądu dwóch podstawowych koncepcji przyszłego kształtu bezpieczeństwa europejskiego wynika jasno, że poglądy w tej sprawie są mocno spolaryzowane. Wydaje się, biorąc pod uwagę

ich obecny kształt (czy może raczej – kształty), że większe szanse na realizację ma „opcja zachodnia”, tzn. koncepcja szerokiego podejścia do architektury bezpieczeństwa europejskiego. Tym bardziej, że od wielu lat koncepcja ta nie jest już wyłącznie „zachodnią”, bo opowiadają się za nią także państwa Europy Środkowej (Polska, Czechy, Węgry i Słowacja), Europy Wschodniej (Litwa, Łotwa i Estonia) oraz, po ostatniej wojnie bałkańskiej, także niektóre państwa Europy Południowo-Wschodniej (Rumunia i Bułgaria). Właśnie ostatnie wydarzenia na Bałkanach ukazały, iż Europie potrzebne jest współdziałanie i wzajemne uzupełnianie się wielu różnych instytucji i organizacji, z których każda ma inne zadania do zrealizowania. Kryzys kosowski dowiódł też niewątpliwie, że NATO jest w praktyce jedyną organizacją polityczno-wojskową, która jest w stanie poradzić sobie z wyzwaniami i zagrożeniami, pojawiającymi się we współczesnej Europie.

Wśród państw europejskich panuje w zasadzie zgoda co do konieczności stworzenia jakiegoś systemu zbiorowego bezpieczeństwa, ładu polityczno – militarnego, zapewniającego spokój i bezpieczeństwo całemu kontynentowi w XXI wieku. Reszta, czyli szczegóły dotyczące takiego ładu, są niejasne i wciąż wzbudzają kontrowersje. Jednocześnie pojawiają się dowody na to, iż wypracowanie takiego systemu jest niezbędne [Ibidem, s. 70.].

Dziś, po dziesięciu latach poszukiwania nowej formuły bezpieczeństwa europejskiego, widać wyraźnie, że głównym filarem rodzącego się systemu nie będzie OBWE. Rola ta przypadła Sojuszowi Północnoatlantyckiemu, co ugruntowane zostało w wyniku konfliktu wokół Kosowa. Wszystko wskazuje więc na to, że koncepcja rosyjska – zakładająca niejako integrowanie i tworzenie systemu europejskiego bezpieczeństwa „od góry” – pozostanie opcją czysto teoretyczną, choć pewne jej elementy mogą być stopniowo wcielane w życie, na przykład przy okazji dalszej reformy struktury OBWE. Jedno nie ulega wątpliwości: nie było, nie ma i długo jeszcze nie będzie zgody

Zachodu na budowę w Europie systemu bezpieczeństwa opartego o ściśle zhierarchizowane komponenty, z nadrzędną rolą OBWE i podrzędną rolą NATO.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Koncepcja rosyjska (opcja OBWE)

Pierwsza koncepcja wiąże się bezpośrednio z istnieniem i działalnością OBWE. Wspomniana powyżej reorganizacja, jakiej poddała się ta organizacja po zakończeniu zimnej wojny, trwająca praktycznie do dzisiaj, jest w pewnym sensie wynikiem działań niektórych państw (głównie Rosji), widzących w OBWE załążek przyszłej struktury, na której opierałby się ład polityczny i militarny w Europie. Nie jest to nowa koncepcja. Jej założenia zostały opracowane jeszcze przez radzieckich analityków i ekspertów już pod koniec lat 80-tych.

Według tych podstawowych założeń postępujące odprężenie pomiędzy istniejącymi (wówczas) blokami powinno być podtrzymywane, zaś pozytywne zmiany w ich wzajemnych relacjach winny zmierzać w kierunku stworzenia „w dalszej przyszłości” struktury odpowiedzialnej za utrzymanie ładu i bezpieczeństwa nie tylko na kontynencie europejskim (opcja minimum), lecz także na całej półkuli północnej (tzw. opcja maksimum). Jako najlepszą organizację (z tych już istniejących), zdolną – ze względu na swój uniwersalizm i największy zasięg terytorialny na północnej półkuli – spełnić wymagania stawiane przed organizacją strzegącą bezpieczeństwa międzynarodowego, autorzy tej koncepcji wskazywali właśnie na KBWE, wówczas jeszcze

pogrążoną w zimnowojennym letargu. Koncepcja ta wywołała bardzo ożywione dyskusje po obu stronach rdzewiejącej już „żelaznej kurtyny”, zyskując – jak to zwykle bywa z naukowymi teoriami – zarówno zagorzałych zwolenników, jak i przeciwników [Red. G. Michałowskiego, Mały słownik stosunków międzynarodowych, PWN, Warszawa 1996, s. 243.]. Z biegiem czasu „zmutowała” też w szereg mniej lub bardziej wypaczonych wersji. Pozostała jednak tylko teoretyczną koncepcją, zanim bowiem ktokolwiek zdążył spróbować wcielić ją (lub pewne jej elementy) w życie, rozpadł się najpierw Układ Warszawski, a w kilka miesięcy później także i Związek Radziecki.

Wbrew wszelkim oczekiwaniom jednak, koncepcja ta powróciła raz jeszcze do łask dyplomatów, tym razem rosyjskich. Wysunęli ją oni na początku lat 90-tych jako swoiste remedium na coraz silniejsze dążenie państw Europy Środkowej i Wschodniej do członkostwa w Sojuszu Północnoatlantyckim. W tej nowej wersji idea ta zawierała następujące „warunki wstępne”:

1) wszelkie funkcjonujące w Europie bloki i sojusze wojskowe przestają istnieć, lub co najmniej zmieniają swój charakter z militarnego na stricte polityczny, przy zachowaniu dotychczasowej liczby członków;

2) reformy i proces instytucjonalizacji OBWE należy poprowadzić w takim kierunku, by w niedalekiej przyszłości (perspektywa „pięciu, dziesięciu lat”) doprowadzić do jej przekształcenia się we wspólną, ogólnoeuropejską organizację bezpieczeństwa [Red. St. Przymies, Europejskie struktury współpracy, PISM. , Warszawa 1995, s. 169.].

Nietrudno zauważyć, że rosyjska inicjatywa wymierzona była przede wszystkim w NATO, które było już wówczas (i tym bardziej jest obecnie) praktycznie jedynym realnie istniejącym w Europie sojuszem wojskowym o charakterze obronnym. Koncepcja Rosji zakładała nie tylko – jako główny warunek – rozwiązanie Sojuszu (w praktyce do tego sprowadziłaby się zmiana profilu NATO – nie można, bez zmiany Traktatu Waszyngtońskiego,

zmienić charakteru organizacji), ale także zablokowanie procesu poszerzania NATO o nowe państwa (w domyśle: z Europy Środkowej i Wschodniej). I nie ma tutaj większego znaczenia fakt, że Rosjanie tłumaczyli, iż mają na myśli nie tylko Sojusz Północnoatlantycki, lecz także Unię Zachodnioeuropejską, a nawet te fragmenty Traktatu z Maastricht, które dotyczą Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa Unii Europejskiej czy też postanowienia Układu Taszkienckiego z maja 1992 roku, ustanawiające załączek struktury obronnej w ramach Wspólnoty Niepodległych Państw. Wiadomo bowiem, że ani UZE, ani tym bardziej Traktat z Maastricht czy też Układ Taszkiencki nie stanowią organizacji bezpieczeństwa sensu stricto; i choć – zgodnie z zapisami tzw. „zmodyfikowanego Traktatu Brukselskiego” – UZE można uznać za sojusz wojskowy, to jednak jej znaczenie jest wciąż zbyt znikome, aby brać ją pod uwagę w układzie sił w Europie. Jeszcze mniejsze znaczenie praktyczne ma porozumienie zawarte w Taszkencie.

Warto zauważyć, że podpisanie tego układu świadczy, iż także sami Rosjanie nie bardzo chyba wierzyli w lansowane przez siebie oficjalnie koncepcje. Traktat Taszkiencki jest bowiem próbą odbudowy na obszarze byłego ZSRR więzi militarnych, z oczywistą supremacją Rosji, zawierającym dość daleko idące postanowienia dotyczące casus foederis [M. Całka, A. Kupich, Wspólnota Niepodległych Państw w: Europejskie struktury współpracy. Informator, red. Stanisław Parzymies, PISM 1995, str. 138 – 139.

].

Jak miałyby wyglądać przyszły kształt systemu bezpieczeństwa międzynarodowego w Europie według autorów „konceptji OBWE”?⁸ Po spełnieniu wszystkich wspomnianych wyżej „warunków wstępnych” (zwłaszcza zaś tego dotyczącego rozwiązania sojuszy wojskowych), powołanoby do życia – w oparciu o potencjał OBWE – organizację stojącą na straży bezpieczeństwa na kontynencie europejskim. Organizacja ta – „OBWE-2” – byłaby wyposażona w

„dość szerokie” kompetencje w zakresie działań typu „peace keeping” (prewencja i zapobieganie konfliktom – a więc to, czym już dzisiaj m.in. zajmuje się OBWE) oraz „peace making” i „peace building” (przywracanie pokoju, także przy użyciu siły). W tym kontekście pojawia się również – także nie nowy – pomysł powołania wspólnych sił międzynarodowych, będących czymś w rodzaju „armii europejskiej”, stojącej na straży bezpieczeństwa regionu, zdolnej do szybkiego reagowania w sytuacjach kryzysowych. Wydaje się jednak, że pomysł ten ma wyjątkowo małe szanse na realizację, przynajmniej w połączeniu z koncepcją rosyjską.

W rosyjskiej wersji koncepcji „OBWE-2” brak jest odniesień do już funkcjonujących w systemie OBWE postanowień dotyczących współpracy (w wykonywaniu zadań Organizacji) z innymi organizacjami działającymi w Europie (NATO, UZE, UE, WNP itd.). Wskazuje się tylko na konieczność współdziałania z ONZ, co nie jest przecież czymś nadzwyczajnym, zważywszy na rolę, jaką odgrywa ONZ w systemie światowego bezpieczeństwa.

Równie ciekawie przedstawia się sprawa struktury organizacyjnej OBWE-2. Według Rosjan, na czele tej organizacji stałaby Rada Bezpieczeństwa, złożona z trzech stałych członków. Ich zestaw jest różny, zależnie od źródeł, zawsze jednak jednym z nich jest Rosja. Poza nią wymienia się jeszcze Niemcy, Francję lub Wielką Brytanię. Ta „trojka” miałaby sprawować kierownictwo nad OBWE-2 i stanowić coś na kształt pomniejszonej kopii Rady Bezpieczeństwa ONZ. W innych wersjach omawianej koncepcji pojawiają się rozwiązania jeszcze ciekawsze. Tak na przykład mówi się o powołaniu organu złożonego z pięciu stałych członków (USA, Rosja, Wlk. Brytania, Niemcy i Francja) oraz 1 – 2 przedstawicieli określonych regionów Europy, wyłanianych na zasadzie rotacji [W. Multan, Komponenty przyszłego ładu militarnego w Europie w: Historia. Polityka. Stosunki Międzynarodowe. Księga jubileuszowa na 65-lecie Prof J. Kukułki, Warszawa 1994, str. 178.]. Takiej strukturze stanowczo sprzeciwiają się natomiast

kraje Europy Środkowej i Wschodniej, uważając, że byłby to powrót do zarzuconych już, dawnych praktyk decydowania o losach innych bez ich wiedzy i zgody, co mogło by stanowić dla tych młodych w większości państw zagrożenie ich bezpieczeństwa narodowego [A. Karkoszka, Droga Polski do NATO w: Bezpieczeństwo Polski w Zmieniającej się Europie, pr. zb., Toruń 1994, str. 34.].

Jednak warunkiem powołania takiej organizacji jest istnienie pewnego consensusu pomiędzy państwami, mającymi najwięcej do powiedzenia w sprawach bezpieczeństwa europejskiego (wymienionymi powyżej), dotyczącego pożądanej konfiguracji geopolitycznej Europy jako całości w postzimnowojennym okresie. Jak na razie, nic nie wskazuje na szybkie osiągnięcie takiego porozumienia. Świadczy o tym chociażby rezerwa, z jaką państwa zachodnie (zwłaszcza USA) traktują rosyjskie propozycje reform w ramach OBWE. Nie przeszkadza to jednak Rosjanom podkreślać przy każdej okazji konieczności zrezygnowania z procesu rozszerzania NATO i wzmożenia wysiłków na rzecz reformy OBWE.

W ciągu ostatnich trzech lat okazją ku temu mogły być prace, prowadzone w ramach OBWE, nad tzw. Kartą Bezpieczeństwa Europejskiego (KBE). Okazało się jednak, że wśród państw europejskich nie ma w zasadzie zgody na postulowane przez Rosję rozwiązania organizacyjne dotyczące nowej struktury OBWE i jej roli w systemie bezpieczeństwa europejskiego. Negocjacje nad KBE, zakończone tuż przed szczytem OBWE w Stambule (listopad 1999), ukazały, że Rosjanie są ze swymi koncepcjami całkowicie osamotnieni. Fakt ostatecznego przyjęcia Karty (jako dokumentu politycznego, a nie prawnomiędzynarodowego) przez stambulski szczyt Organizacji wynika w zasadzie wyłącznie z dobrej woli państw zachodnich i stanowi polityczny (pusty) gest w stronę Rosji. Wynegocjowane zapisy KBE są tak ogólne i nieprecyzyjne, że (z niewielkimi wyjątkami) nie wnoszą nic rewolucyjnego do dalszego funkcjonowania OBWE ani tym bardziej nie zmieniają jej roli i miejsca w hierarchii

istniejących na półkuli północnej organizacji i instytucji [Ibidem, s. 43.].

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisanu prac w granicach prawa.

Ewidencja przychodów

Zasady dotyczące prowadzenia ewidencji przychodów, wykazy środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, książki zamówień, kart przychodów u podatników opłacających ryczałt od przychodów ewidencjonowanych, reguluje Rozporządzenie Ministra Finansów z 18 grudnia 1998 roku, które weszło w życie od 1 stycznia 1999 roku.

Ewidencja przychodów powinna zawierać następujące kolumny^[1]:

Kolumna 1– przeznaczona jest do wpisywania kolejnych numerów wpisów do ewidencji. Tym samym numerem należy oznaczyć dowód stanowiący podstawę zapisu do ewidencji.

Kolumna 2– przeznaczona jest do wpisywania daty (dnia i miesiąca) dokonania wpisu do ewidencji danej pozycji zapisu.

Kolumna 3– służy do zapisu daty osiągnięcia przychodu z działalności gospodarczej.

Kolumna 4– przeznaczona jest do zapisu numeru dowodu, na podstawie którego dokonano wpisu.

W kolumnach od 5 do 7 wpisuje się kwoty przychodu opodatkowania według stawki ryczałtu ewidencjonowanego.

Kolumna 8– przeznaczona jest do ewidencjonowania łącznej kwoty

przychodu, niezależnie od tego jaką stawką ryczałtu ewidencjonowanego dany przychód jest opodatkowany.

W kolumnie 9 wpisuje się ewentualne uwagi dotyczące zapisów dokonanych w kolumnach od 1 do 8.

Ewidencja przychodów nie podlega oparafowaniu, natomiast powinna być zbroszurowana, a jej karty kolejno ponumerowane.

Zapisy w ewidencji dokonywane są na podstawie:

- faktur, rachunków- jeżeli sprzedaż jest udokumentowana takimi dowodami
- dowodu wewnętrznego- jeżeli sprzedaż jest dokonywana bez wystawiania faktur, rachunków; taki dowód sporządza podatnik na koniec dnia i wykazuje w nim wartość uzyskanych w tym dniu przychodów nieudokumentowanych fakturami czy też rachunkami, z podziałem na przychody objęte poszczególnymi stawkami ryczałtu.
- dowodów potwierdzających faktyczne uzyskanie przychodów, w przypadku przychodów o których mowa w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych [\[2\]](#); dotyczy to przychodów ze sprzedaży składników majątku związanego z wykonywaną działalnością, dotacje, subwencje, różnice kursowe, kary umowne, odsetki od środków na rachunkach bankowych otrzymywanych w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, wartość umorzonych lub przedawnionych zobowiązań, wartość zwróconych wierzytelności, otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń, a także od 01.01.1999 roku – wynagrodzenie za obsługę pracowniczego programu emerytalnego uczestnika.
- dziennego zestawienia faktur, rachunków- w sytuacji, gdy podatnik wystawia w ciągu dnia dużą ilość dowodów dokumentujących dokonaną sprzedaż, może sporządzićienne zestawienie wszystkich dokumentów, stanowiące podstawę dokonania zapisu w ewidencji przychodów.

Podatnicy opłacający na podstawie odrębnych przepisów podatek VAT, mogą w ciągu roku podatkowego ewidencjonować przychody w dacie wystawienia faktury. W ostatnim dniu roku, istnieje obowiązek wpisania do ewidencji przychodów kwoty przychodów – według poszczególnych stawek ryczałtu ewidencjonowanego, odnoszących się do wydanych towarów lub wykonanych usług do dnia 31 grudnia danego roku, na które zostaną wystawione faktury w roku następnym, a po ich wystawieniu należy odnotować w ewidencji przychodów za rok podatkowy w kolumnie uwagi, numery i daty faktur ewentualnie rachunków. Ewidencjonując przychody w roku następnym podatnicy nie wykazują wartości przychodów wynikających z faktur, rachunków odnoszących się do przychodów z roku poprzedniego. Zasadę tę, stosuje się odpowiednio, w razie likwidacji działalności, zmiany umowy spółki lub zmiany wspólnika w ciągu roku podatkowego, jeżeli podatnik ewidencjonował przychody w dacie wystawienia faktury.[\[3\]](#)

Zapisy w ewidencji przychodów muszą być dokonywane w porządku chronologicznym, na podstawie wymienionych wcześniej dowodów, w czasie zapewniającym prawidłowe i terminowe rozliczenie należnego ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych, ale nie później niż do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni.

Ewidencja przychodów jest jedną z najprostszych form prowadzenia dokumentacji księgowej, stosowaną przede wszystkim przez podatników rozliczających się w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych. Jej głównym celem jest rzetelne i systematyczne rejestrowanie wszystkich przychodów uzyskanych w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, bez konieczności dokumentowania kosztów ich uzyskania. Podstawę prawną prowadzenia ewidencji stanowi ustawa o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne oraz przepisy wykonawcze wydawane przez Ministra Finansów. Obowiązek jej założenia powstaje z chwilą wyboru ryczałtu jako formy opodatkowania, co następuje przy rejestracji działalności gospodarczej lub na początku

kolejnego roku podatkowego.

Prowadzenie ewidencji przychodów wymaga od przedsiębiorcy szczególnej systematyczności i skrupulatności. Każda sprzedaż towarów lub usług musi być niezwłocznie odnotowana, najpóźniej następnego dnia roboczego po uzyskaniu przychodu. W ewidencji zamieszcza się przede wszystkim datę uzyskania przychodu, jego źródło, kwotę brutto oraz oznaczenie stawki ryczałtu, według której podatek zostanie obliczony. Podatnik powinien prowadzić zapisy w sposób umożliwiający łatwe przypisanie danego przychodu do odpowiedniej kategorii działalności, co jest istotne szczególnie wtedy, gdy różne rodzaje przychodów podlegają opodatkowaniu według różnych stawek.

Ewidencję przychodów można prowadzić w formie papierowej lub elektronicznej. W przypadku wersji tradycyjnej wykorzystywane są specjalne druki księgowe, które spełniają wymagania określone w przepisach prawa podatkowego. Forma elektroniczna z kolei pozwala na wykorzystanie programów księgowych i systemów internetowych, które automatyzują procesy księgowania i ułatwiają sporządzanie zestawień oraz raportów. Niezależnie od wybranej formy przedsiębiorca jest zobowiązany do przechowywania dowodów księgowych, takich jak faktury, rachunki czy paragony, które stanowią podstawę dokonanych wpisów i podlegają kontroli organów podatkowych.

Ewidencja przychodów jest ściśle powiązana z obowiązkiem sporządzania rocznych zestawień i spisu z natury, obejmującego towary handlowe, materiały i półprodukty. Mimo że w ryczałcie podatkowym nie odlicza się kosztów uzyskania przychodów, obowiązek ten ma charakter kontrolny i pozwala na ocenę kompletności dokumentacji podatnika. Sporządzenie takiego zestawienia jest niezbędne na początku każdego roku podatkowego oraz przy zakończeniu działalności gospodarczej, a jego brak może skutkować sankcjami.

Znaczenie ewidencji przychodów wykracza poza funkcję podatkową, ponieważ stanowi ona także narzędzie zarządzania

działalnością gospodarczą. Dzięki systematycznym wpisom przedsiębiorca zyskuje jasny obraz wysokości osiągniętych przychodów, co pozwala mu planować rozwój firmy, oceniać rentowność poszczególnych działań i podejmować świadome decyzje biznesowe. W praktyce ewidencja przychodów jest więc nie tylko wymogiem formalnym, ale również narzędziem analitycznym wspierającym procesy zarządcze.

Wraz z postępującą cyfryzacją administracji publicznej prowadzenie ewidencji przychodów staje się coraz prostsze i bardziej zautomatyzowane. Systemy takie jak e-Urząd Skarbowy umożliwiają składanie deklaracji i kontrolę rozliczeń online, a zintegrowane programy księgowe pozwalają na bieżąco monitorować wysokość należnego podatku. To sprawia, że przedsiębiorcy mają możliwość znacznego ograniczenia czasu poświęcanego na obsługę księgową, przy jednoczesnym zachowaniu pełnej zgodności z przepisami prawa.

Podsumowując, ewidencja przychodów jest prostą, ale niezwykle ważną formą dokumentacji księgowej, przeznaczoną głównie dla mikroprzedsiębiorców i osób prowadzących działalność na niewielką skalę. Jej prawidłowe prowadzenie wymaga znajomości obowiązujących przepisów, systematyczności i odpowiedniej organizacji pracy. Umożliwia ona przejrzyste rozliczenie podatku, minimalizuje ryzyko błędów oraz wspiera proces podejmowania decyzji gospodarczych. Wybór tej formy rozliczeń pozwala przedsiębiorcom skoncentrować się na rozwoju działalności przy jednoczesnym uproszczeniu obowiązków związanych z księgowością i podatkami.

[\[1\]](#) B.Michałczyk „Ryczałt od przychodów ewidencjonowanych” Wyd.Michałczyk i Prokop s.c., Łódź 2000r. str. 36

[\[2\]](#) Art. 14 ust.2 ustawy z 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Z 1993r. poz. 416 ze zmianami

[3] B. Michalczyk „ Ryczałt od przychodów ewidencjonowanych „
Wyd. Michalczyk i Prokop s.c. Łódź 2000r. str. 40

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy -
potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę
[pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach
prawa.

Koncepcje przyszłego kształtu OBWE

Począwszy od przełomowych lat 1990/91 trwają w Europie
ożywione dyskusje na temat bezpieczeństwa europejskiego w
bliższej i dalszej przyszłości. Po zakończeniu zimnej wojny,
rozwiązaniu Układu Warszawskiego (lipiec 1991) i rozpadzie
Związku Radzieckiego (grudzień 1991), do historii przeszedł
bilateralny układ sił w stosunkach międzynarodowych.
Jednocześnie zarysowały się procesy, świadczące o nowym
podejściu do problematyki bezpieczeństwa międzynarodowego w
Europie i na świecie [Red. St. Przymies, Europejskie struktury
współpracy, PISM, Warszawa 1995.].

Początkowo, w odniesieniu do Europy, decydujące znaczenie
miały, oprócz działalności już funkcjonujących organizacji
międzynarodowych, zajmujących się problematyką bezpieczeństwa
(NATO, Unia Zachodnioeuropejska), zmiany, jakim podlegać
zaczęła Konferencja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie
(KBWE – obecnie OBWE). Na szczycie KBWE w Helsinkach w lipcu
1992 roku uznano Konferencję za porozumienie regionalne w
rozumieniu rozdziału VIII Karty Narodów Zjednoczonych,
stanowiące ogniwo pomiędzy bezpieczeństwem regionalnym a
globalnym. Upoważniono także KBWE do podejmowania operacji
pokojowych w razie zaistnienia konfliktu wewnątrz lub między
państwami. Przy przeprowadzaniu tych operacji miano korzystać

z sił i środków NATO, UZE i Wspólnot Europejskich [Andrzej Towpik, Nowy europejski ład wojskowy , Sprawy Międzynarodowe, nr 3 / 1993, str. 57]. Na tej podstawie wysłano misje Konferencji m.in. do Macedonii, Gruzji i Estonii.

Nowy sposób podejścia do problematyki bezpieczeństwa europejskiego polega przede wszystkim na jego niepodzielności. Termin ten pojawił się – po raz pierwszy po zimnej wojnie – w dokumentach NATO z 1991 roku [“Koncepcja strategiczna Sojuszu Północnoatlantyckiego”, przyjęta w listopadzie 1991 roku na szczycie w Rzymie; za: “Vademecum NATO”, str. 33;], oznaczając – zgodnie ze standardami OBWE – rozszerzenie problematyki bezpieczeństwa europejskiego w sensie zarówno podmiotowym, jak i przedmiotowym. W ujęciu podmiotowym bezpieczeństwo to zaczęto obecnie rozumieć jako bezpieczeństwo wszystkich państw kontynentu, bez zwracania uwagi na ich przeszłość ideologiczną i polityczną. W ujęciu przedmiotowym natomiast nowość polega na tym, że bezpieczeństwo kojarzy się teraz nie tylko z jego – wąsko rozumianym – wymiarem politycznym i militarnym (wojskowym), lecz także – w szerszym ujęciu – z wymiarem ekonomicznym, socjalnym, a nawet ekologicznym. W tym krótkim szkicu zajmę się jednak przede wszystkim przyszłością bezpieczeństwa europejskiego w jego klasycznym rozumieniu – polityczno-wojskowym. Wynika to z decydującego znaczenia, jakie ma ono dla przyszłości naszego kontynentu, określając ramy dla rozwoju społeczeństw, narodów i państw.

Swoje rozważania oparłem o dwie – najpoważniejsze i najważniejsze z teoretycznego i praktycznego punktu widzenia – koncepcje, które roboczo nazwałem „rosyjską” oraz „zachodnią”.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Struktury i instytucje organizacji OBWE

Spotkania „na szczycie” szefów państw i rządów odbywają się zasadniczo co 2 lata. Określają one strategiczne priorytety OBWE i zapewniają konsultacje na najwyższym szczeblu politycznym. Ostatnie spotkania odbyły się w Stambule (18-19 XI 1999 r.) i Lizbonie (2-3 XII 1996 r.). Spotkania takie poprzedzane są przez konferencje przeglądowe. Ich zadaniem jest ocena całego spektrum działalności OBWE, debata na temat implementacji postanowień przez kraje członkowskie oraz rozważanie ewentualnych propozycji dotyczących zmian w strukturach organizacji [Red. G. Michałowski, Mały słownik stosunków międzynarodowych, PWN, Warszawa 1996, s. 156-158.].

Rada Ministerialna

Rada ministrów spraw zagranicznych jest organem decyzyjnym i zarządzającym OBWE. Zajmuje się sprawami o długofalowym i kluczowym znaczeniu dla Organizacji, i podejmuje decyzje wytyczające kierunki jej działań. Przygotowuje również spotkania szefów państw i rządów oraz uczestniczy w implementacji zadań i decyzji, przez nie określonych. Rada spotyka się co najmniej raz w roku, w różnych państwach, z wyłączeniem tych lat, kiedy odbywają się spotkania „na szczycie”.

Wysoka Rada

Organ odpowiedzialny za nadzorowanie, kierowanie i koordynację działań OBWE, który powinien formalnie zbierać się w Pradze co najmniej dwukrotnie w ciągu roku na szczeblu wyższych urzędników, przeważnie dyrektorów politycznych resortów spraw zagranicznych. W praktyce ostatnich dwóch lat funkcje Wysokiej

Rady przejęła Stała Rada w Wiedniu. Wysoka Rada zbiera się raz do roku w Pradze, jako Forum Gospodarcze OBWE.

Stała Rada

Stała Rada jest odpowiedzialna za bieżącą działalność OBWE. Jej pracami kieruje ambasador kraju sprawującego przewodnictwo Organizacji w danym roku (w 1998 roku Polak, w 1999 roku Norweg, w 2000 r. Austriak). Członkowie Rady, szefowie delegacji wszystkich państw OBWE, spotykają się raz w tygodniu w centrum konferencyjnym Hofburg w Wiedniu. Rada prowadzi regularne, rozległe konsultacje oraz podejmuje decyzje we wszystkich kwestiach dotyczących działalności OBWE. Może być również zwołana w celu zajęcia się nagłymi wypadkami.

Forum Współpracy w dziedzinie Bezpieczeństwa

W skład Forum wchodzi przedstawiciele wszystkich państw OBWE. Jest to organ autonomiczny (tzn. nie podporządkowany Stałej Radzie). W trakcie cotygodniowych spotkań w wiedeńskim Hofburgu prowadzi negocjacje i konsultacje na temat konkretnych środków, mających na celu wzmocnienie bezpieczeństwa, zaufania i stabilności w Europie.

Główne zadania Forum, to:

- negocjacje na temat kontroli zbrojeń, rozbrojenia oraz budowa zaufania i bezpieczeństwa;
- regularne konsultacje i intensywna współpraca w kwestiach bezpieczeństwa;
- zmniejszanie ryzyka konfliktów w aspektach wojskowych.

Forum jest także odpowiedzialne za implementację środków budowy zaufania i bezpieczeństwa (Dokumenty Wiedeńskie 1994 i 1999), przygotowywanie seminariów na temat doktryn wojskowych, dorocznych spotkań oceniających stopień implementacji. Pełni również funkcję forum dyskusji i wyjaśniania informacji wymienianych w ramach przyjętych CSBM.

Urzędujący Przewodniczący

Urzędującym Przewodniczącym OBWE jest minister spraw zagranicznych jednego z państw członkowskich, wybierany przy zachowaniu zasady consensusu na okres jednego roku. Przewodniczący i jego przedstawiciele odpowiedzialni są za koordynację i konsultacje prowadzone w ramach wielostronnych struktur Organizacji, w kwestiach związanych z jej bieżącą działalnością. Urzędujący Przewodniczący reprezentuje również OBWE w kontaktach z innymi organizacjami. W swoich działaniach jest wspierany przez:

- tzw. „trojkę”, złożoną z poprzedniego, obecnego i przyszłego przewodniczącego (w 1999 roku są to ministrowie spraw zagranicznych Polski, Norwegii i Austrii);
- tzw. „osobistych przedstawicieli”, którym udziela się odpowiedniego mandatu w określonych sprawach.

Sekretarz Generalny i Sekretariat

Sekretarza Generalnego powołuje Rada Ministerialna na 3-letnią kadencję. Jego biuro (Sekretariat OBWE) znajduje się w Wiedniu. Sekretarz Generalny wspiera Urzędującego Przewodniczącego w działalności związanej z wypełnianiem zadań OBWE. Do jego obowiązków należy m.in. administracyjne zarządzanie strukturami i operacjami Organizacji.

Struktura Sekretariatu obejmuje Centrum Zapobiegania Konfliktom, Departament ds. Ogólnych oraz Departament Administracji i Budżetu. Filia Sekretariatu w Pradze prowadzi archiwa OBWE oraz zajmuje się dystrybucją jej publicznie dostępnych dokumentów.

Wysoki Komisarz ds. Mniejszości Narodowych

Urząd ten, z siedzibą w Hadze, ma za zadanie reagowanie, w możliwie najwcześniejszym stadium, na napięcia etniczne mogące zagrażać rozwinięciem się w konflikt na obszarze działania

Organizacji. Zadaniem Wysokiego Komisarza jest promowanie rozwiązań dla napięć na tym tle, mogących zagrażać stabilności wewnętrznej i stosunkom między państwami OBWE.

Biuro Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka

Biuro Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka (wcześniej: Biuro Wolnych Wyborów) ma siedzibę w Warszawie. Zajmuje się promowaniem praw człowieka, demokracji i rządów prawa. Realizuje w tym zakresie szereg projektów pomocy prawnej i edukacyjnej. Organizuje spotkania i seminaria ekspertów dotyczące implementacji zobowiązań przyjętych w ramach tzw. „ludzkiego wymiaru” OBWE. Pełni także funkcję „łącznika” w wymianie informacji na temat budowania instytucji demokratycznych, przestrzegania praw człowieka i przeprowadzania wyborów w państwach OBWE. Koordynuje też obserwację wyborów, zapewnia ekspertyzy i szkolenia dotyczące zagadnień konstytucyjnych i prawnych [Red. G. Michałowski, Mały słownik stosunków międzynarodowych, PWN, Warszawa 1996, s.168.].

Przedstawiciel OBWE ds. Wolności Mediów

Jako najmłodsza (powołana w 1997 r.) instytucja OBWE, Przedstawiciel śledzi sprawy związane z przestrzeganiem standardów międzynarodowych w zakresie wolności środków masowego przekazu w państwach członkowskich. Jego zadaniem jest wskazywanie na nieprzestrzeganie odnośnych form i rekomendowanie działań [Ibidem, s. 159.].

Misje OBWE

Obecnie działają misje OBWE w Bośni i Hercegowinie, Chorwacji, Albanii, Macedonii i Kosowie, Białorusi, Mołdawii, Ukrainie, Gruzji, Armenii, na Łotwie i w Estonii, a także w Tadżykistanie, Kazachstanie, Kirgistanie, Turkmenistanie i Uzbekistanie. W zawieszeniu pozostaje działalność misji OBWE w Czeczenii (jej personel przebywa w Moskwie). Misje długoterminowe stanowią innowacyjny i rzutujący na specyfikę

działania OBWE instrument zapobiegania konfliktom, przewyciężania ich skutków, a także budowy instytucji demokratycznych [Ibidem, s. 160-161.].

Zgromadzenie Parlamentarne

W kwietniu 1991 roku parlamentarzyści z państw OBWE uzgodnili powołanie Zgromadzenia Parlamentarnego. Spotyka się ono raz w roku. Wspierane jest przez Sekretariat w Kopenhadze. Urzędujący Przewodniczący pozostaje w stałym kontakcie ze Zgromadzeniem, relacjonując mu prace OBWE. Parlamentarzyści uzgadniają rekomendacje dotyczące działalności OBWE, które przekazywane są rządów państw członkowskich [Ibidem, s. 160.].

Trybunał Koncyliacji i Arbitrażu

Trybunał został powołany przez Konwencję o Koncyliacji i Arbitrażu, przyjętą w ramach OBWE w grudniu 1992 roku. Konwencja weszła w życie w 1994 roku i wiąże prawnie państwa – strony. Zadaniem Trybunału jest rozwiązywanie sporów pomiędzy państwami OBWE, które są stronami Konwencji, poprzez koncyliację i – kiedy jest to właściwe – arbitraż. Siedzibą Trybunału jest Genewa. W chwili obecnej Trybunał pozostaje nieaktywny z powodu braku woli państw członkowskich do przedkładania spraw do rozpatrzenia [Ibidem, s. 160.].

Grupa Mińska

Jest to forum konsultacyjne grupy dziesięciu państw, które zadeklarowały swój udział w procesie dochodzenia do politycznego uregulowania konfliktu azersko – ormiańskiego o Górski Karabach. Równolegle do prac Grupy Mińskiej prowadzone są przygotowania do ewentualnej operacji pokojowej OBWE w Górskim Karabachu jako gwarancji implementacji przyszłego porozumienia pokojowego.

Budżet OBWE.

Działalność instytucji, misje, negocjacje i posiedzenia OBWE

finansowane są ze składek członkowskich. Roczny budżet OBWE wynosi ok. 120 mln USD.

Organizacja liczy sobie obecnie 55 państw „od Vancouveru po Władywostok”. Wszystkie państwa mają równy status, a postanowienia przyjmowane są w oparciu o zasadę consensusu. Deklaracje i decyzje KBWE/OBWE mają charakter polityczny.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Organizacja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie. Rys historyczny

Organizacja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie – OBWE (Organisation for Security and Cooperation in Europe – OSCE) – następczyni Konferencji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (KBWE), powstałej na forum dialogu politycznego i negocjacji pomiędzy Wschodem i Zachodem w pierwszej połowie lat 70-ych. Zmiana nazwy nastąpiła podczas spotkania „na szczycie” przywódców państw członków KBWE w Budapeszcie, w dniach 5 – 6 grudnia 1994 roku i obowiązuje od 1 stycznia 1995 roku. OBWE uznawana jest za „porozumienie regionalne” w rozumieniu Karty Narodów Zjednoczonych. Organizację tę można określić jako system zorganizowanej współpracy wszystkich państw europejskich, USA i Kanady oraz azjatyckich państw postradzieckich, którego celem jest zapobieganie użycia siły w stosunkach między państwami i podejmowanie działań zmierzających do rozwiązywania konfliktów tak, aby bezpieczeństwo żadnego państwa nie było zagrożone przez inne.

Chodzi o wytworzenie wzajemnego zaufania w stosunkach między państwami europejskimi drogą współpracy we wszystkich niemal dziedzinach (głównie w gospodarce i kulturze) oraz podejmowanie działań na rzecz umacniania instytucji demokratycznych i przestrzegania praw człowieka [A. Towpik, Nowy europejski ład wojskowy, Sprawy międzynarodowe, nr 3, 1993, s. 57.].

Idea zwołania KBWE narodziła się w latach 60-ych w związku z koniecznością przewyciężenia i osłabienia rywalizacji polityczno – wojskowej między państwami Układu Warszawskiego i NATO. Politycy ówczesnej doby uświadamiali sobie fakt, że niczym nieograniczona konfrontacja niesie szkody dla obu stron i może grozić wybuchem konfliktu. Wśród inicjatorów spotkania była Polska – na forum Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych 14 grudnia 1964 roku minister spraw zagranicznych Adam Rapacki przedstawił propozycję zwołania konferencji ogólnoeuropejskiej w sprawie bezpieczeństwa i współpracy. W 1972 roku odbyło się pierwsze spotkanie przygotowawcze, a w 1973 roku rozpoczął się właściwy proces w postaci dwu- i wielostronnych konsultacji oraz konferencji międzynarodowych, który doprowadził do podpisania 1 sierpnia 1975 roku przez przywódców 35 państw (wszystkich, oprócz Albanii, państw europejskich oraz USA i Kanady) Aktu Końcowego KBWE. Była to uroczysta deklaracja intencji politycznych, zawierająca m.in. tzw. „dekalog helsiński”, czyli podstawowe zasady postępowania państw wobec siebie oraz w stosunku do własnych obywateli. W dokumencie tym po raz pierwszy wrogie pod względem ideologicznym państwa przyjęły wspólny katalog reguł postępowania względem siebie w celu umocnienia bezpieczeństwa [Ibidem, 58.].

Deklaracja zasad rządzących wzajemnymi stosunkami między państwami uczestniczącymi, zawarta w Akcie Końcowym KBWE, odwoływała się do demokratycznych zasad stosunków międzynarodowych zawartych w Karcie Narodów Zjednoczonych, ale wprowadzała też nowe: nienaruszalność granic, integralność

terytorialną państw, poszanowanie praw człowieka i podstawowych wartości, włączając w to wolność myśli, sumienia, religii lub przekonań. Akt Końcowy wymieniał trzy dziedziny współpracy niezbędne dla pokojowego rozwoju stosunków międzynarodowych w Europie: bezpieczeństwo (tzw. pierwszy koszyk), gospodarkę, naukę i technikę oraz ochronę środowiska naturalnego (tzw. drugi koszyk), dziedziny humanitarne, obejmujące kontakty międzyludzkie, przepływ idei i informacji, kulturę i oświatę (tzw. trzeci koszyk).

Proces KBWE/OBWE jest kontynuowany, zgodnie z postanowieniami Aktu Końcowego, w formie spotkań ekspertów z różnych dziedzin, rokowań międzynarodowych oraz konferencji przeglądowych na szczeblu rządowym. Wówczas to państwa uczestniczące w KBWE zawierały porozumienia, podejmując istotne zobowiązania mające na celu przestrzeganie praw człowieka oraz środków budowy zaufania między państwami np. poprzez wcześniejsze uprzedzanie o działaniach wojskowych oraz wymianę informacji wojskowych. Zorganizowano również wiele spotkań ekspertów oraz kilka rodzajów rokowań międzynarodowych w sprawie militarnych aspektów bezpieczeństwa, praw człowieka, pokojowego rozwiązywania sporów, ochrony środowiska, mediów, nauki, kultury i współpracy gospodarczej. Np. rokowania w Sztokholmie (17 stycznia 1984 r. – 19 września 1986 r.) poświęcone środkom budowy zaufania zakończyły się porozumieniem państw sygnatariuszy co do praktycznego sposobu realizacji takich środków, jak: powiadamianie o manewrach wojskowych, wysyłanie obserwatorów na czas ich trwania, udostępnianie ogólnych danych dotyczących własnych sił zbrojnych [Red. St. Przymies, Europejskie struktury współpracy. Informator, PISM, Warszawa 1995, s. 138-139.].

Karta Paryska Nowej Europy z listopada 1990 roku zapoczątkowała nowy etap w rozwoju procesu OBWE. Karta stała się narzędziem przemiany KBWE z forum negocjacji i dialogu w aktywną strukturę operacyjną. Na pierwszym od czasu Helsinek „szczyście” szefowie państw i rządów przyjęli dokument nadający

KBWE nową tożsamość w nowym środowisku międzynarodowym oraz wykorzystujący bezprecedensowe możliwości współpracy wynikłe z załamania się porządku jałtańskiego. Wytycznym współpracy w „nowej Europie” towarzyszyło utworzenie instytucji KBWE, tj. Centrum Zapobiegania Kryzysom w Wiedniu, Biuro Wolnych Wyborów w Warszawie, Sekretariat w Pradze. Karta Paryska ustanowiła też trzy fora wielostronnych konsultacji: Radę złożoną z ministrów spraw zagranicznych państw KBWE, wspomagający ją Komitet Wysokich Przedstawicieli oraz regularne spotkania na szczycie szefów państw i rządów. W ciągu kilkunastu miesięcy powstała w Wiedniu tzw. „Grupa Wiedeńska” stałych przedstawicieli państw uczestniczących. Po przyjęciu państw powstałych w wyniku rozpadu byłego ZSRR i SFRJ, liczba członków KBWE wzrosła do 55.

W ramach procesu KBWE wynegocjowano Traktat o konwencjonalnych siłach zbrojnych w Europie (CFE), który został podpisany w listopadzie 1990 roku przez 30 państw. Traktat ten ogranicza konwencjonalne siły lądowe i powietrzne na obszarze od Atlantyku po Ural. Uzupełniająca CFE umowa (tzw. CFE 1A) ogranicza stan osobowy armii w tym samym regionie. Pod auspicjami KBWE wynegocjowany został również Traktat o otwartych przestrzeniach („Open Skies Treaty”). W 1992 roku KBWE przyjęła obszerny dokument dotyczący środków budowy zaufania i bezpieczeństwa (CSBM). We wrześniu 1992 roku powołany został nowy organ negocjacyjny i konsultacyjny: Forum Współpracy w dziedzinie Bezpieczeństwa z siedzibą w Wiedniu [Ibidem, s. 140.].

Współpracę w ramach KBWE umocnił nowy Dokument Helsiński, przyjęty przez szefów państw i rządów w lipcu 1992 roku. Ustanowił on praktyczne narzędzia, służące wzmocnieniu wkładu KBWE w ochronę praw człowieka i przeciwdziałanie kryzysom na obszarze jej działania. W szczególności wzywał do wzmocnienia roli KBWE w zakresie wczesnego ostrzegania, zapobiegania i rozwiązywania konfliktów. Powołano instytucję Wysokiego Komisarza ds. Mniejszości Narodowych. W grudniu 1992 roku Rada

Ministerialna utworzyła urząd Sekretarza Generalnego, zaś rok później – Sekretariat z siedzibą w Wiedniu. W grudniu 1993 roku powstał w Wiedniu nowy organ konsultacji wielostronnych – Stały Komitet (przekształcony później w Stałą Radę), umacniający proces współpracy i wypracowania decyzji dzięki cotygodniowemu trybowi spotkań. Nowy, operacyjny wymiar KBWE rozwinął się wraz z wysyłaniem najpierw jednorazowych, a następnie długotrwałych misji dyplomatycznych w rejony potencjalnych lub istniejących konfliktów.

Na spotkaniu w Budapeszcie, w 1994 roku, szefowie państw i rządów podjęli wreszcie decyzję o utworzeniu OBWE.

Współpraca w ramach OBWE wspiera się na dwóch kluczowych przesłankach:

- koncepcji niepodzielnego i wszechstronnego bezpieczeństwa (indivisible and comprehensive security), obejmującego aspekty polityczno – wojskowe, gospodarcze i prawa człowieka;
- koncepcji kooperatywnego bezpieczeństwa (co-operative security), stawiającego sobie za cel współpracę wzajemnie wspierających się struktur bezpieczeństwa [Ibidem, s. 141-142.].

Pomimo wysiłków podejmowanych od czasów spotkania w Paryżu OBWE nie stwarza pełnych gwarancji bezpieczeństwa dla wszystkich jej członków. Konflikty m.in. w regionie kaukaskim lub na Bałkanach dowodzą, że OBWE nie jest w stanie sama ich rozwiązać i musi współpracować z innymi organizacjami regionalnymi. Mała skuteczność OBWE wynika m.in. stąd, że państwa mają różne koncepcje bezpieczeństwa europejskiego. Zbyt duża liczba państw uczestniczących w niej sprawia, że proces podejmowania decyzji jest rozciągnięty w czasie i bardzo trudno jest osiągnąć consensus. Najważniejsze jest jednak to, że OBWE nie dysponuje środkami przymusu w postaci sankcji ekonomicznych ani własnymi siłami zbrojnymi.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy -

potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Istota i cel organizacji oraz kierunki jej działalności

Istota organizacji zapisana jest w zmodyfikowanym Traktacie Brukselskim w artykule V, w którym zawarte jest zobowiązanie stron do: "W przypadku gdy jedna z umawiających się Wysokich Stron stanie się obiektem zbrojnej agresji w Europie, pozostałe udzielą jej – zgodnie z art.. 51 Karty ONZ – pomocy i wsparcia wszelkimi dostępnymi sposobami środkami wojskowymi oraz innymi" [J. Gryz, Unia Zachodnioeuropejska, Warszawa 1997, s. 143.]. Podejmowanie działania zgodnie z art. IV, będą we współpracy z Organizacją Traktatu Północnoatlantyckiego. W tym też artykule stwierdzono, że w celu uniknięcia dublowania działań wojskowych sztabów NATO Rada UZE i jej agendy będą zwracać o informacje i porady do właściwych władz NATO. Wzajemne zobowiązania stron zmodyfikowanego Traktatu Brukselskiego w zakresie zbiorowej samoobrony, wynikające z artykułu V, idą znacznie dalej niż wzajemne zobowiązania stron Traktatu Północnoatlantyckiego, wynikające z artykułu 5 Traktatu, który dotyczy tej samej kwestii. Strony zmodyfikowanego Traktatu Brukselskiego mają obowiązek przyjscia państwu napadniętemu z pomocą wojskową, podczas gdy w podobnej sytuacji Traktat Północnoatlantycki pozostawia swobodę wyboru środków pomocy.

Unia Europejska posiada organy międzyrządowe, Radę i Sekretariat Generalny, oraz organ parlamentarny- Zgromadzenie [T. Otłowski Polska w procesie integracji z NATO i Unią Zachodnioeuropejską 1991-1998, Warszawa 1999, s. 131].

Głównym organem UZE jest Rada złożona z przedstawicieli krajów członkowskich. Rada powstała na podstawie artykułu VIII zmodyfikowanego Traktatu Brukselskiego jako organ, "który powołał wszelkie organy pomocnicze, które mogłyby być uznane za użyteczne". Rada podejmuje jednomyślnie decyzje we wszystkich sprawach, dla których wyraźnie nie przewiduje się innej procedury głosowania.

Na szczepku ministrów spraw zagranicznych i ministrów obrony Rada, nazywana w tym przypadku Radą Ministrów, zbiera się dwa razy do roku w stolicy kraju pełniącego obowiązki przewodniczącego UZE. Zmiana na stanowisku przewodniczącego następuje co dwanaście miesięcy 1 lipca każdego roku. Jako organ stały Rada zbiera się na szczepku stałych przedstawicieli państw członków UZE w siedzibie organizacji pod przewodnictwem sekretarza generalnego.

Stała Rada wspomagana jest w działalności przez grupy robocze oraz organy pomocnicze. Istnieją następujące grupy robocze:

- Grupa Robocza do Spraw Specjalnych,
- Grupa Przedstawicieli Ministerstw Obrony w jej ramach działają trzy podgrupy: ds. Przestrzeni Kosmicznej, która zajmuje się koordynacją współpracy w zakresie technologii kosmicznej; ds. Weryfikacji i ds. Realizacji Traktatu Otwartego Przestworza [Ibidem, s. 132.].

Organami pomocniczymi Rady są: Instytut Badania Problemów Bezpieczeństwa; Centrum Interpretacji Danych Satelitarnych i Szkolenia; Agencja Kontroli Zbrojeń; Komórka Planowania.

Sekretariat Generalny ma swoją siedzibę w Brukseli. Jego głównym zadaniem jest zapewnienie łączności między Radą i grupami roboczymi oraz organami pomocniczymi, a także przygotowywanie raportów na prośbę Rady.

Zgromadzenie UZE stanowiło (do czasu, gdy Grecja w marcu 1995r. uzyskała pełnoprawne członkostwo) 108 przedstawicieli

parlamentów państw członków zasiadających w Zgromadzeniu Parlamentarnym Rady Europy. Zajmuje się wszystkimi sprawami, których dotyczy zmodyfikowany Traktat Brukselski. Jest jedynym europejskim ciałem parlamentarnym, do którego kompetencji należy prowadzenie debat na tematy bezpieczeństwa i obronności. Artykuł IX Traktatu nakłada na Radę UZE obowiązek przedstawienia Zgromadzeniu rocznego raportu ze swej działalności. Zgromadzenie formułuje pod adresem Rady zalecenia i dyrektywy.

Zgromadzeniu UZE powołało sześć komisji: Obrony; Polityczna; ds. Technologii i Działalności w Kosmosie; ds. Budżetu i Administracji; Proceduralna i Immunitetów oraz ds. Kontaktów Parlamentarnych i Publicznych [J. Glaster, Z. Witkowski, Kompendium wiedzy o UE: z uwzględnieniem Traktatu Amsterdamskiego, Toruń 1997, s. 45.].

Artykuł IV zmodyfikowanego Traktatu Brukselskiego, zobowiązujący strony Traktatu oraz organy UZE do ścisłej współpracy z NATO przy jego realizacji pozbawił w praktyce Unię potrzeby tworzenia autonomicznej struktury wojskowej i określił jej generalną zależność od NATO. Dlatego też przez lata Rada i jej Organy pomocnicze nie przejawiały większej aktywności, a najbardziej czynnym organem było Zgromadzenie UZE. Niejednokrotnie tam właśnie podkreślono specyfikację interesów bezpieczeństwa państw europejskich.

Do 1984 roku można mówić o uśpieniu organizacji nową fazę w historii UZE zapoczątkowała nadzwyczajne sesję Rady na szczęblu ministrów spraw zagranicznych i ministrów obrony państw członków, która odbyła się w Rzymie w październiku 1984 r. Podczas spotkania członkowie UZE omawiali możliwość wzajemnej współpracy wojskowej poza strukturami NATO. Sesja zakończyła się przyjęciem dwóch dokumentów: Deklaracji Rzymskiej oraz Programu Instytucjonalnych reform UZE. W Deklaracji wyrażono postanowienie lepszego wykorzystania UZE w celu pogłębienia współpracy pomiędzy państwami członkami w dziedzinie polityki bezpieczeństwa, wyrażając przekonanie, że

służyć to będzie doskonaleniu wspólnej obrony w ramach Sojuszu Atlantyckiego oraz dialogowi i współpracy Wschód- Zachód. Zapowiedziano również działania w kierunku harmonizacji stanowisk w sprawie specyficznych warunków bezpieczeństwa europejskiego [Ibidem, s. 148-150].

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Więzi organizacyjne

Struktury organizacyjne są bardzo zróżnicowane, co jest zrozumiałe, gdyż bardzo zróżnicowane są same przedsiębiorstwa i to pod wieloma względami. Ponadto funkcjonują one w różnych warunkach zewnętrznych i wewnętrznych oraz realizują różne strategie rozwojowe.

Można wyróżnić następujące zasady tworzenia struktury organizacyjnej przedsiębiorstwa[\[1\]](#):

- Zasada jedności kierownictwa. Oznacza ona, że każdy pracownik powinien mieć tylko jednego bezpośredniego przełożonego, który ma prawo wydawania mu poleceń i wobec którego jest on służbowo odpowiedzialny.
- Służebność struktury organizacyjnej w stosunku do celów i zadań przedsiębiorstwa. Konsekwencją tej zasady jest odmienność struktur w różnych przedsiębiorstwach oraz konieczność wprowadzania zmian w strukturze, gdy wystąpią istotne przekształcenia w celach i zadaniach przedsiębiorstwa. Występuje szczególnie duża zależność struktury organizacyjnej od strategii realizowanej przez przedsiębiorstwo, choć wskazuje się również na zależność

odwrotną.

- Uwzględnianie w strukturze organizacyjnej charakteru i specyficznych cech działalności przedsiębiorstwa. Nie jest możliwe opracowanie jednolitych struktur dla wszystkich przedsiębiorstw. Mogą to być co najwyżej struktury typowe, które należy dostosować do potrzeb każdego z nich.
- Zależność stopnia rozbudowy struktury organizacyjnej (wyrażającej się przede wszystkim w liczbie poziomów zarządzania) od wielkości przedsiębiorstwa. Im większe jest przedsiębiorstwo, tym na ogół bardziej rozbudowana jest jego struktura organizacyjna. Doświadczenie uczy, że nadmierna rozbudowa struktury organizacyjnej jest niekorzystna dla przedsiębiorstwa, gdyż utrudnia przebieg informacji w górę i decyzji w dół, nadmiernie dzieli kompetencje decyzyjne i sprzyja zjawisku biurokratyzacji. Ponadto utrzymanie dużego aparatu administracyjnego jest kosztowne.
- Optymalna rozpiętość i zasięg kierowania. Rozpiętość tę mierzy się liczbą osób lub komórek organizacyjnych formalnie bezpośrednio podporządkowanych jednemu kierownikowi. Zasięg kierowania to liczba wszystkich podwładnych „podlegających bezpośrednio i pośrednio danemu kierownikowi. Kierownikowi, któremu podlega zbyt dużo komórek i zbyt dużo osób, bardzo trudno jest spełniać należycie wszystkie funkcje zarządzania, a szczególnie nadzoru. Jeżeli zaś jest mu podporządkowana mała liczba kierowników komórek niższych szczebli, to jego zakres obowiązków może być za mały, a niepotrzebnie wydłuża się droga zarządzania. Prowadzi to do wysmukłych struktur organizacyjnych, co ma określone ujemne konsekwencje. Albowiem im więcej jest w przedsiębiorstwie szczebli organizacyjnych, tym występuje większy opór przed ewentualnymi zmianami w strukturze organizacyjnej. I choć istnieją kryteria, którymi należy się kierować przy wyznaczaniu rozpiętości kierowania, to jednak nie jest możliwe ustalenie norm,

które by miały szersze praktyczne zastosowanie w tworzeniu struktur organizacyjnych. Przez lata w polskich państwowych przedsiębiorstwach występowała tendencja do zmniejszania rozpiętości kierowania, czego przyczyna leżała w systemie wynagrodzeń i prestiżu pracy kierowniczej. W literaturze [\[2\]](#) poddaje się ostrej krytyce nadmiernie rozbudowane, „rozdęte”, wielopoziomowe, wysmukłe struktury organizacyjne przedsiębiorstw, podkreślając powodowanie przez nie ich nieelastyczność i osłabienie innowacyjności. Obecnie w przedsiębiorstwach sprywatyzowanych obserwuje się silną tendencję odwrotną: płaskich struktur organizacyjnych, które zmniejszają odległość między najwyższym kierownictwem przedsiębiorstwa a jego najniżej usytuowanymi komórkami organizacyjnymi. Skracą się również drogi przepływu informacji z góry w dół i z dołu w górę, co ma korzystny wpływ na sprawność organizacyjną, a zwłaszcza na elastyczność przedsiębiorstwa, na szybkość reagowania na zmiany. Obniża także koszty jego funkcjonowania.

- Współzależność zakresu zadań, kompetencji i odpowiedzialności komórek organizacyjnych i osób. Im większe zadania (zakres obowiązków, czynności) ma spełniać komórka czy osoba, tym szersze należy jej przyznać kompetencje (uprawnienia) i tym bardziej wzrasta zakres jej odpowiedzialności. Zbyt wąskie kompetencje określonej komórki organizacyjnej (osoby) mogą być przeszkodą w realizacji postawionych przed nią zadań. Istotną sprawą przy tworzeniu struktury organizacyjnej przedsiębiorstwa jest jasność w określaniu kompetencji poszczególnych komórek.
- Umiejętność łączenia sprzecznych zasad centralizacji i decentralizacji decyzji. Centralizuje się przede wszystkim decyzje typu strategicznego, a decentralizuje decyzje typu taktycznego i operacyjnego. Jest to szczególnie ważne w dużych, wielozakładowych przedsiębiorstwach i w koncernach. Wyraża się nieraz, że

to co może być rozstrzygnięte na niższym szczeblu organizacji, nie powinno być rozstrzygane na szczeblu wyższym. Na ogół sądzi się, że w polskich przedsiębiorstwach stopień centralizacji decyzji jest za wysoki, co wynika z niedobrej tradycji gospodarki nakazowo-rozdzielczej.

- Elastyczność struktury organizacyjnej w stosunku do zewnętrznych i wewnętrznych warunków działania. Elastyczność przedsiębiorstwa, w tym struktury organizacyjnej, ma współcześnie coraz większe znaczenie, gdyż działa ono w coraz bardziej niestabilnym i trudno przewidywalnym otoczeniu. Ocenia się, że elastyczność struktur z przyczyn historycznego uwarunkowania jest w polskich przedsiębiorstwach za mała, choć się korzystnie zmienia. Jednocześnie trzeba pamiętać, że niekorzystna jest również nadmierna elastyczność (płynność) struktur organizacyjnych, gdyż może prowadzić nawet do dezorganizacji przedsiębiorstwa. Mówiąc krótko – istnieje optimum stabilności (elastyczności) organizacji i struktur organizacyjnych.

Między komórkami organizacyjnymi na tym samym poziomie oraz na różnych poziomach powinny być jasno określone więzi organizacyjne. Wyróżnia się głównie dwa podstawowe rodzaje tej więzi:

- więź podporządkowania (służbowa, hierarchiczna): występuje ona między dwoma komórkami, z których jedna jest w strukturze organizacyjnej na poziomie o jeden szczebel wyższymi charakteryzuje się tym, że może wydawać komórce niższego szczebla polecenia,
- więź funkcjonalna: może występować między komórkami na różnych szczeblach zarządzania i w ramach tej więzi nie ma stosunku podwładny – przełożony. Często więź ta ma charakter informacyjny.

Mówi się też o pionowych, poziomych i skośnych powiązaniach komórek organizacyjnych. Więzi pionowe mają charakter

służbowy, podczas gdy więzi poziome i skośne dotyczą więzi funkcjonalnych.

Więzi organizacyjne są jednym z fundamentalnych elementów struktury każdej organizacji, bez względu na jej wielkość, formę prawną czy profil działalności. Stanowią one sieć zależności, relacji i powiązań, które łączą ze sobą różne części organizacji, umożliwiając im współdziałanie i realizację wspólnych celów. Dzięki nim organizacja nie jest zbiorem odrębnych, niezależnych jednostek, lecz funkcjonuje jako spójny system, w którym wszystkie elementy są wzajemnie powiązane. Więzi te odgrywają kluczową rolę w zapewnieniu koordynacji działań, przepływu informacji, podporządkowania służbowego oraz wymiany zasobów i kompetencji.

Podstawową więzią organizacyjną jest więź służbowa, oparta na hierarchii i podporządkowaniu. Określa ona, kto w organizacji ma prawo wydawać polecenia, a kto ma obowiązek ich wykonywania. To dzięki tej więzi możliwe jest zachowanie porządku, jasnego podziału kompetencji i odpowiedzialności, a także egzekwowanie wyników pracy. Równolegle do niej występują więzi funkcjonalne, które wynikają z konieczności współpracy między jednostkami odpowiedzialnymi za różne obszary działalności. Przykładowo, dział sprzedaży musi utrzymywać kontakt z działem produkcji, by na bieżąco reagować na potrzeby rynku i możliwości wytwórcze firmy. Takie relacje nie wynikają z podporządkowania, ale z potrzeby merytorycznej współpracy, która wpływa na sprawność działania całej organizacji.

Kolejnym ważnym rodzajem więzi są więzi informacyjne, które odpowiadają za przepływ danych, komunikatów i dokumentów pomiędzy różnymi szczeblami i jednostkami organizacyjnymi. Ich znaczenie jest nie do przecenienia, ponieważ od sprawności komunikacji zależy trafność podejmowanych decyzji, szybkość reakcji na zmiany otoczenia oraz skuteczność rozwiązywania problemów. W nowoczesnych organizacjach coraz większe znaczenie mają nie tylko formalne kanały informacji, ale

również nieformalne sieci komunikacyjne, które często przyspieszają obieg wiadomości i umożliwiają lepsze rozpoznawanie potrzeb i oczekiwań pracowników.

W organizacjach o charakterze produkcyjnym istotne są także więzi techniczne, wynikające z procesu technologicznego. Poszczególne komórki organizacyjne muszą działać w określonej kolejności i zgodnie z ustalonymi procedurami, by możliwe było zachowanie ciągłości produkcji i odpowiedniej jakości wyrobów. Tego typu więzi wyznaczają kolejność i sposób przekazywania materiałów, półproduktów oraz informacji technologicznych między działami.

Nie można również pominąć więzi ekonomicznych, które dotyczą powiązań finansowych wewnątrz organizacji. Obejmują one budżetowanie, rozliczenia wewnętrzne, kontrolę kosztów oraz alokację zasobów finansowych. Ich odpowiednie zaprojektowanie i realizacja mają ogromne znaczenie dla efektywności gospodarowania i osiągania zamierzonych rezultatów finansowych. Dopełnieniem systemu więzi są więzi prawne, wynikające z przepisów prawa, regulaminów wewnętrznych oraz statutu organizacyjnego. Stanowią one ramy, w których musi poruszać się każda jednostka organizacyjna i każdy pracownik, i są podstawą formalnego działania całej instytucji.

Współczesne podejście do zarządzania organizacją wskazuje na potrzebę elastycznego i dynamicznego kształtowania więzi organizacyjnych. Tradycyjne, sztywne struktury hierarchiczne ustępują miejsca modelom opartym na współpracy, sieciowości i zaufaniu. Więzi poziome, projektowe, a także te oparte na wiedzy i kompetencjach, zyskują na znaczeniu, zwłaszcza w organizacjach innowacyjnych, zwinnych i funkcjonujących w dynamicznym otoczeniu rynkowym. Wzrasta także znaczenie więzi nieformalnych, których roli nie sposób przecenić w kontekście kultury organizacyjnej, budowania relacji interpersonalnych i kształtowania atmosfery pracy.

Nie można jednak zapominać, że każda więź organizacyjna,

niezależnie od swojego charakteru, musi być przejrzysta, dobrze zakomunikowana i akceptowana przez członków organizacji. Tylko wówczas spełnia swoją funkcję integracyjną, motywacyjną i koordynacyjną. W przeciwnym razie staje się źródłem konfliktów, dezorientacji i obniżonej efektywności. Skuteczne zarządzanie więziami organizacyjnymi wymaga nie tylko odpowiedniego ich zaprojektowania, ale także systematycznej analizy i doskonalenia, w odpowiedzi na zmieniające się potrzeby, cele i warunki funkcjonowania organizacji.

W rezultacie więzi organizacyjne można postrzegać jako krwiociąg organizacji – to dzięki nim możliwe jest prawidłowe funkcjonowanie całości, koordynacja działań i efektywne wykorzystanie zasobów. Ich jakość bezpośrednio przekłada się na wyniki pracy, zdolność adaptacyjną do zmian, innowacyjność oraz poziom satysfakcji pracowników. Są one nie tylko strukturą techniczną, ale także nośnikiem wartości, norm i oczekiwań, które definiują kulturę i tożsamość organizacyjną.

[1] S. Sudoł, *Przedsiębiorstwo. Podstawy nauki o przedsiębiorstwie. Teorie i praktyka zarządzania*, Toruń 1999, s. 176.

[2] K. Zimniewicz, *Współczesne koncepcje i metody zarządzania*, PWE, Warszawa 1999, s. 59.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Utworzenie Zachodnioeuropejskiej

Unii

Unia Zachodnioeuropejska powstała na podstawie Traktatu Brukselskiego z 17 marca 1948 r. o współpracy w dziedzinie gospodarczej, społecznej i kulturalnej oraz zbiorowej samoobronie następnie zmodyfikowanego 23 października 1954 r. Do UZE początkowo należało pięć państw europejskich: Belgia., Holandia, Francja, Luksemburg i Wielka Brytania, natomiast w 1955 roku w wyniku fiaska koncepcji EW0 do organizacji dołączyła Republika Federalna Niemiec i Włochy. W 1990 roku UZE powiększyła się o Hiszpanie i Portugalię, a w 1995 roku Grecję. Wszystkie państwa należące do UZE są jednocześnie członkami Unii Europejskiej, jak też należą do NATO.

Zasady członkostwa w UZE reguluje artykuł XI Traktatu. Stanowi on, że "Wysokie Umawiające się Strony będą mogły wspólnie decydować o zaproszeniu każdego innego państwa do przystąpienia do niniejszego Traktatu na warunkach ustalonych między nimi a państwem zaproszonym". Zasady współpracy organizacji z państwami są następujące:

- Status członków stowarzyszonych UZE: mają go Islandia, Norwegia i Turcja jako członkowie NATO
- Status obserwatorów: członkowie Unii Europejskiej Austria, Finlandia
- Partnerzy stowarzyszeni: państwa Europy Środkowo – Wschodniej – Bułgaria, Estonia. [J. Glaster, Z. Witkowski, Kompendium wiedzy o UE: z uwzględnieniem Traktatu Amsterdamskiego, Toruń 1997, s. 87.]

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.